

JOHN
SANDFORD

POHŘEBIŠTĚ
OBĚTÍ

Vrah všech obětí musel být někdo,
koho sousedé vídali každý den

POHŘEBIŠTĚ
OBĚTÍ
Z

**JOHN
SANDFORD**

**POHŘEBIŠTĚ
OBĚTÍ**

Přeložila Irena Palová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Field of prey*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2014)

přeložila © 2015 Irena Palová

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9780730727711

Věnováno Gabrielovi

PŘED LETY...

PÁTÁ ŽENA byla blondatá číšnice, která si přivydělávala tak, že dlouho do noci myla nádobí v kuchyni bistra Auntie's ve Faribaultu. Faribault je malé město na mezistátní Třicáté páté jižně od Twin Cities. Okolí bistra bylo pro únos víc než vhodné. Černé asfaltové parkoviště bylo vpředu široké a vzadu se zužovalo a bylo dost popraskané, takže tam nikdo neparkoval. Když pátá žena kolem půlnoci dokončila úklid kuchyně, začala odnášet pytle s odpady do kontejneru za budovou.

Do tmy.

Byla sama, potila se v letním vedru a zalykala se pachem linoucím se od kontejnerů. Vzadu nebyla žádná lampa, světlo vycházelo jen z otevřených zadních dveří kuchyně a ze dvou pouličních svítelen stojících na přední části parkoviště.

R-A na ni čekal skrčený za popelnicí. V ruce svíral starý plátěný poštovní pytel, takový, v jakém se přenášely těžké balíky do dálkových nákladáků. Pytel byl sto dvacet centimetrů dlouhý a víc než šedesát centimetrů široký a kolem okraje měl očka, jimiž se protahoval provaz. Ten se dal pevně stáhnout a zajistit těžkou kovovou svorkou.

R-A měl u sebe také nabitou zbraň, zabalenou ve vydělaném kusu kůže pro případ, že by se stalo něco neočekávaného.

Horn seděl ve své dodávce zaparkované na vedlejším parkovišti, vzdáleném asi třicet metrů od bistra. Odtud měl výhled na místo s kontejnery a mohl R-A varovat, kdyby se objevilo policejní auto. Když číšnice vyšla ven s druhým pytlem, R-A počkal, až balancovala na špičkách, aby mohla pytel snadněji přehodit přes okraj kontejneru. Rychle k ní zezadu přistoupil a přehodil jí pytel přes hlavu. Chytil ji jako motýla do sítky.

Žena sebou začala zmítat, bránila se a křičela, ale těžký pytel její výkřiky tlumil. O dvě sekundy později ji R-A povalil na zem, stáhl jí provaz kolem nohou a stiskl pevnou svorku.

Přijel Horn. Zastavil hned vedle R-A a zablokoval dodávkou výhled do ulice. Muži společně zvedli pytel s lapenou ženou a hodili ho na zadní sedadla Hornovy dodávky. Horn se na pytel posadil, obtočil ho lepicí páskou a pak jí začal obtáčet ženiny kotníky. Napadlo ho, že je to stejné, jako by svazoval tele.

R-A se zatím rozběhl ulicí. Jeho auto stálo o půl bloku dál. Jakmile Horn vzadu v dodávce skončil, vyskočil, zabouchl dveře, oběhl vůz a sedl si na sedadlo řidiče. Vyjeli zároveň, Horn byl o půl bloku před R-A.

Systém opět fungoval.

Za tři minuty byli na kraji města a vyjeli do otevřené krajiny. Zamířili k lovecké chatce na odlehlém místě u Mississippi. Tam číšníci znásilní a zabijí.

R-A jel teď tři čtvrtě míle za Hornem. Tohle byla také součást plánu. Kdyby se objevila policejní hlídka a napadlo je Horna zkontrolovat, R-A by byl varován a poskytl by Hornovi pomoc. Kdyby bylo nejhůř, R-A by velmi rychle projel kolem policistů, vyprovokoval by je k honičce a Horn by změnil směr.

JEJICH PLÁN VYCHÁZEL a vyšel by znovu, kdyby Heather Jorgensonová nebyla strašpytel a kdyby se v noci sama na parkovišti nebála. V kapse uniformy nosila multifunkční nůž značky Leatherman se sedmicentimetrovým pilkovým ostrím. Nohy měla sice pevně ovázané provazem a páskou, ale ruce měla volné.

První minutu nebo dvě sebou v autě zuřivě mlátila – uzavřená v pevném pytli podlehla nepředstavitelné hrůze. Při divokých pohybech rukama se náhodou dotkla leathermana. Nůž!

Třesoucí se rukou ho vytáhla z kapsy. Když se ho pokoušela otevřít, zlomila si nehet, ale ani to nezaznamenala. Když byli na cestě tři minuty, podařilo se jí nůž otevřít. Jorgensonová věděla, že má jen jednu šanci, takže zatímco projížděli městem, stále křičela, mlela sebou a zběsile

pohybovala jednou rukou. Ve druhé sevřela nůž a ostřím nabroušeným jako žiletka prořízla dole pytel, pak přeřízla provaz, který měla obtočený kolem lýtek, a nakonec i lepicí pásku, jež držela její kotníky pevně u sebe.

Chvilí počkala, sesbírala zbytky odvahy a pak se vztyčila a vykřikla: „Ty zkurvysyne!“ Bodla Horna do krku a pak zběsile bodala do ramennou, do páteře, do paží a znovu do krku.

Horn řval, vrískal, snažil se ji setřást a přitom jel pořád dál. Za okamžik se vůz ovšem stočil nebezpečně blízko k levému okraji silnice a vzápětí obě levá kola sjela mimo vozovku. Takto pokračovali asi třicet metrů, ale pak se auto naklonilo a nakonec se převrátilo do příkopu.

Jorgensonová vzadu cítila, jak se dodávka převrací. Bývalá roztleskávačka byla navzdory několika kilům navíc, která nabrala v bistru, stále ještě dost svižná. Zapřela se nohama o střechu vozu a tak se zafixovala na místě. Jakmile auto dosedlo na střechu, nahmatala kliku zadních dveří, odblokovala je, otevřela a vyplazila se ven. Rozběhla se příkopem vedle cesty, pak přeskočila nízký plůtek z ostnatého drátu – potrhala si přitom šaty a poškrábala ruce – a vběhla do kukuřičného pole. Po silnici běžet nechtěla, protože únosce by ji mohl spatřit a pustit se za ní.

Před chvílí vyjeli z města a ona zahlédla asi čtyři sta nebo pět set metrů za sebou rozsvícená okna domu. Běžela, jak nejrychleji dokázala. Šílená strachem se prodírala kukuřicí, jež jí sahala po kolena. Po chvíli upadla a zjistila, že leží ve vyschlé strouze mezi poli.

Těžce oddechujíc se na chvíli skrčila a naslouchala, protože se bála, že únosce běží za ní. Ale neslyšela žádné podezřelé šustění, takže se nahrbila, aby se rukama dotýkala země, a jako pes se pohybovala vstříc domu se svítícími okny.

Netušila, jak dlouho běžela polem, když se dostala k aleji stromů. Nízké větve ji šlehaly do tváře a do hrudi. Přeskočila další plot, překonala příkop a byla na silnici. Přeběhla ji a rozběhla se k blížkému domu. Byla natolik vyděšená a vyčerpaná, že jí bylo jedno, kde požádá o pomoc. Opřela se o osvětlený zvonek, začala bušit na dveře a křičela: „Pomoc! Pomozte mi!“

• • •

POLICISTÉ PŘIJELI za pět minut. V příkopu našli převrácené auto se silně zakrváceným předním sedadlem. Vzadu ležel rozříznutý poštovní vak. Během dalších pěti minut zjistili majitele vozu a za deset už byli na cestě k Hornovi.

KDYŽ R-A DOJEL k Hornovu autu, žena byla pryč. Horn zaúpěl: „Jsem zraněný, člověče, jsem hodně zraněný.“

„Kde je?“ zeptal se R-A.

„Utekla, je pryč. Člověče, musíme rychle pryč.“ Horn ležel zkroucený u okénka na místě řidiče. R-A klečel u úzkých zadních dvířek na straně pasažéra a hleděl do vozu. Přední dveře byly napůl otevřené. „Pomoz mi ven, pomoz mi ven!“

Horn byl zkrvavený až k pasu. R-A ho vytáhl z auta, ale Horn se nemohl postavit. „Něco se mi stalo s nohama. Nemůžu s nima vůbec pohnout...“

R-A přenesl Horna do své dodávky, uložil ho dozadu a řekl mu, aby tam zůstal. „V nemocnici...“

„Hovno! Žádná nemocnice,“ přerušil ho Horn. „Najdou moje auto. Ta děvka zná můj ksicht z doby, kdy jsem si ji obhlížel. Poznala by mě.“

„Tak kam?“

„K tobě,“ zavrčel Horn. „Ke mně určitě přijedou.“

R-A ODVEZL Horna do svého domu a napůl ho vtáhl a napůl vnesl do sklepního krytu. Položil ho na pryčnu a ovázal mu rány, jak nejlépe dovedl.

Napadlo ho, že by ho měl zabít. Horn měl ochrnuté nohy, už mu bude jen na obtíž. Ale R-A to nemohl udělat: Horn byl jeho jediný přítel.

PŘÍŠTÍHO RÁNA byl Horn v televizi. Heather Jorgensonová podle redaktora kriminální ústředny vypověděla, že na ni zaútočil muž na parkovišti za Auntie's a že ho pobodala. Policie pátrala po Jacku Hornovi z Hol-

beinu. Jen po Jacku Hornovi. Nikdo nezmínil dva muže. R-A se projel kolem Hornova domu a všude se rojili policajti.

Horn ukrytý v protiletectvém krytu střídavě upadal do bezvědomí. V jedné jasné chvíli viděl, že R-A na něho zírá.

„Co čumíš?“ zamumlal a dodal: „Vodu. Chci vodu. A potřebuju... léky.“

R-A měl venkovský obchůdek, v jehož zadní části prodával i veterinární potřeby a léky pro zvířata. Když se vrátil, byl Horn v bezvědomí, takže ani necítil bodnutí obrovské jehly, jíž mu R-A vpravil do žíly penicilin.

HORN STRÍDAVĚ OMDLĚVAL a probíral se. Jednou, když byl při vědomí, mu R-A řekl, že policisté odtáhli jeho vůz a že na něj vydali zatykač pro únos. „Hledají tě všude mezi Chicagem a Billingssem. Nemůžeš kouknout na obrazovku, aby tam nebyl tvůj ošklivej ksicht.“

„Vodu,“ zachroptěl Horn.

R-A vyšel ze sklepa a vrátil se se sklenicí vody. Horn však zjistil, že nemůže zvednout ruku. R-A mu nemotorně nalil trochu vody do otevřených rozechvělých rtů.

„Jak dlouho?“ zeptal se, když mohl promluvit.

„Ležíš tu už dva dny,“ odpověděl R-A. „Většinou v bezvědomí.“

„Žádná nemocnice...,“ sykl Horn.

„Jestli tam nepůjdeš, zemřeš. Co pak budu dělat?“

„Žádná nemocnice...,“ zopakoval Horn a znovu omdlel.

Takhle to šlo dál další dva dny. Koncem druhého dne to ve sklepení páchlo jako v neuklizeném nemocničním pokoji, samé lidské výkaly a hniloba.

V pátek se R-A vrátil z obchodu a našel Horna nehybného. V obličeji byl bledý, až šedý, a R-A si nejdřív pomyslel, že Horn zemřel. Tím by se všechno... zjednodušilo. Mohl by se zbavit těla a pořád by měl pocit, že nezradil mužské kamarádství.

Pak Horn otevřel oči a řekl klidným hlasem: „Přemýšlíš o tom, že bys mě uškrtil, že?“

„Napadlo mě to,“ připustil R-A.

„Už to není třeba. Všechno je jinak.“

„Jo, já...“

„Přemýšlel jsem o tom. Tohle je dokonalé místo. Budeš muset vozit holky sem.“

„Já... Říkal jsem si, že bych s tím přestal.“

Horn zavřel: „Rogere, ty nemůžeš přestat. Ale už to s nima nemůžeš dělat tam venku. To skončilo... Teď je budeš muset vozit sem. Rozhlédni se. Je to tu dokonalé. Tady je můžeme nějakou dobu držet. Poloviční problém, dvojnásobná zábava.“

A fungovalo to. Velmi dlouho.

1

V ŽIVOTĚ MLADÉHO MUŽE většinou nastane okamžik, kdy si uvědomí, že by se měl vyspat s dívkou. Tento okamžik si uloží do srdce na zbytek života.

U některých, možná u většiny, dochází skoro simultánně s tímto okamžikem k realizaci. U některých je to jinak.

U Laytona Burnse juniora z Red Wing v Minnesotě, čerstvého absolventa střední školy Red Wing High School (Go Wingers!), přišla ta chvíle v noci čtvrtého července. Seděli zabalení v dece s Ginger Childsovou, opírali se o strom – nevěděli o jaký, protože žádný z nich nebyl botanik – v parku v minnesotském Stillwateru a dívali se k řece, nad níž jiskřil ohňostroj.

V Red Wing nebyvaly ohňostroje, protože městská radnice na ně neměla peníze.

Ve Stillwateru v každém případě ohňostroje *bývaly*.

Sportovec Layton nejdřív pravou svalnatou paží objímal Ginger kolem ramen. Pak vsunul ruku pod dívčinu paži a dostal se až ke knoflíčku na blůze, který předtím rozepnul. Ruka doputovala podle nepsaných regulí uznávaných studenty nejvyšší třídy střední školy v Red Wing k obnaženému ňadru. K jednomu z dvou teplých ňader. Nešlo jen o ňadro, svou roli hrálo také veřejně přístupné místo, což dodávalo okamžiku *napětí*.

Bylo to intenzivně příjemné, ale nebylo to úplně nové. Pettingu se oddávali často, ale Layton byl dost plachý, než aby požádal o Něco Víc.

Ginger měla nohu na Laytonově stehně, kde navzdory plachosti byl jeho zájem o ni evidentní, a když na nebi explodovala poslední dávka modrých, bílých a rudých jisker a ozářila stovky člunů v přístavu pod

nimi, Ginger se otočila a něžně ho kousla do ušního lalůčku. „Ach bože,“ zamumlala, „kdybys tak měl... ochranu.“

DO TOHOTO OKAMŽIKU jeden z mála, kdo si v Red Wing nebyl jistý, že Layton se tohoto léta zbaví panictví, byl Layton sám. Věděli to jeho rodiče, věděli to její rodiče, věděla to Ginger a všichni Laytonovi přátelé a všichni Gingerini přátelé a tušila to i Gingerina mladší devítiletá sestra.

Tady v parku nebyl Layton připraven. Zasténal a vyřkl slova, která před ním vyřkli mnozí budoucí otcové: „Nic se nestane.“

„Nechci riskovat,“ řekla Ginger, která nebyla hloupá a neměla s Laytonem vážné plány. „Co takhle zítra večer?“

„Hm, ano.“

DO PŘÍŠTÍHO VEČERA byl Layton připraven.

Vzal si světlezelený, široký starý Dodge Grand Caravan, v jehož zadní části se dala velmi snadno vytvořit mobilní ložnice. Nafukovací matraci a balení šesti piv značky Coor si Layton už dříve schoval u kamaráda. Z balení dvanácti kondomů, které měl otec uložené ve druhém šuplíku prádelníku v ložnici, ukradl čtyři kondomy. Kondomy tam byly právě proto, aby je syn mohl ukrást, protože matka užívala antikoncepční pilulky.

Layton měl vyhlédnuté dokonalé místo, které objevil před rokem, když se účastnil kukuřičné brigády. Na dokonalém místě byla kdysi farma, na severní straně ji od pole dělil lesík. Farma byla už deset let opuštěná. Většina půdy byla rozprodána a z domu zbyla ruina, možná ho částečně spálili místní dobrovolní hasiči při nějakém cvičení. Hospodářské budovy byly buď strženy, nebo se prostě rozpadly. Obytný dům ještě nebyl srovnán se zemí, ačkoli kukuřičné pole už přiléhalo ke zborcenému plotu původního dvora.

Přes zavodňovací kanál vedla úzká cesta, která kdysi byla silnicí; a byl tu rovný plácek vhodný k zaparkování. Hodinu předtím, než měl nabrat Ginger, si Layton sedl k počítači, otevřel si oblíbené pornostránky, aby

si zopakoval ženskou anatomii; to mu připomnělo, že by si měl do auta vzít i elektrickou svítilnu pro případ, že by se chtěl... , no, víte..., *kouknout*.

LAYTON VYBUDOVAL POSTUP, který fungoval bezchybně. Vyzvedl si u kamaráda pivo a matraci, pak se stavil pro Ginger a po Padesáté osmé vyjel z údolí Mississippi a pak zamířil přes Hay Creek Valley do farmářské oblasti. Jízda byla krátká a příjemná, letní noc teplá, v příkopech se rojily světlušky a z rádia se linul hlas Lil Wayneové. Všechno bylo fajn, protože Ginger byla rozpálená a její ruka zabloudila do Laytonových džínsů, ještě než sjeli z hlavní silnice na vedlejší cestu. Odbočku k farmě našli na první pokus, minuli staré přerostlé šeríky a vjeli na parkoviště. Matraci nafoukli pumpičkou zapojenou do zapalovače na cigarety a hned šli na věc.

Na počátku bylo mírné zmatkování, protože Layton si neuměl natáhnout ochranu a místo aby ji sroloval, pokusil se ji navléknout jako ponožku. Kdyby byl o chvíli později pozornější, postřehl by, že Ginger zná různé pozice, ale nebyl ve stavu, aby si toho všimal.

A všechno šlo dobře.

Dělali to dvakrát, pak přestali, dali si pivo a pak to dělali znovu. Když skončili, dali si další pivo a Layton začal litovat, že neukradl *pět* kondomů. Ginger ostýchavě řekla: „Musím jít ven.“

„Co?“

„No, víš...“

Chtělo se jí čůrat. Layton to nakonec pochopil a Ginger si vyžádala baterku a zmizela ve tmě. Vrátila se za dvě minuty.

„Laytone, něco tam strašně smrdí.“

„Jo?“ Bylo mu to jedno. Jí to bylo také docela jedno, zejména když mu připomněla baterku.

Chvilí si tedy hráli s baterkou a Ginger řekla uznale: „Jsi fakt vyvinutý.“

Po jejích slovech se cítil bezvadně, ačkoli když se několikrát přeměřoval, vždycky dosáhl patnácti a půl centimetru, což byl podle různých zdrojů z internetu průměr.

Poté použili čtvrtý kondom a nacpali ho do sáčku, v němž byla předtím piva. Layton pochopil, že dokonce i osmnáctiletý muž má své limity – pátý kondom by asi neupotřebil.

Leželi nazi v objetí a pili páté a šesté pivo. Ginger si řihla a řekla: „Asi bychom měli jet zpátky a vymyslet si nějakou výmluvu.“

„Jo,“ přikývl Layton. „Ale já si taky musím odskočit...“

Ginger se zasmála. „Myslela jsem na to. Musíš mít měchýř jako kanystr.“

„Jdu,“ řekl. Vzal si baterku a zamířil ke stromům. Neměl na sobě nic než tenisky Nike. Našel si místo, a zatímco močil, číchal a číchal: Ginger *měla* pravdu. Něco tady *opravdu* páchne.

Bylo nemožné vyrůst na venkově a neznat odér uhynulého zvířete, které někdo v létě srazil do příkopu – takový to byl puch. Docela blízko leželo něco velkého a hnilo.

Jakmile skončil, běžel k autu a tam našel Ginger v kalhotkách. Právě si oblékala džínsové kraťasy.

„Trochu se tady porozhlédnu,“ řekl. Uvědomil si svůj sexuální chlad. Ačkoli prsa před jeho zraky byla stejně atraktivní a růžová jako před patnácti minutami, mohl by teď klidně hrát šachy, kdyby to uměl. „Venku je nějaká zdechlina.“

„To je ten smrad, co jsem cítila.“

„Není to obyčejný smrad,“ řekl Layton. „Ať je tam cokoli, je to velké a mrtvé.“

Ginger strnula. „Myslíš jako... mrtvola?“

„Něco takového. Sakra, fakt to hrozně smrdí.“

Když se oblékli, Ginger chytila Laytona vzadu za pásek a vešli do lesíka – jako by nikdy neviděli film *Halloween*. Šli za světlem baterky. Čím byli hlouběji, tím byl puch slabší.

„Špatný směr,“ řekl Layton.

Obrátili se a Ginger řekla: „Doufám, že baterka vydrží.“

„To je v pohodě.“ Layton do ní dal nové baterie: připravil se.

Vraceli se zpátky, k místu, kde stál dům. Puch zesílil natolik, že Ginger se najednou předklonila a začala se dávit. „Bože..., co to je?“

Ať to bylo cokoli, nemohli to najít. Layton chodil po pozemku křížem

krážem, svítil baterkou do křoví, a dokonce i nahoru, na větve stromů. Nenašli nic.

„Páchnou duchové?“ zeptala se Ginger. „Viděla jsem jeden britský film o krotitelích duchů a tam říkali, že někteří duchové hrozně páchnou.“

Laytonovi se zjezily chlupy na krku. „Vypadneme odsud,“ vyhrkl.

Otočili se k autu a rozběhli se. Skočili do něj, zabouchli dveře, zamkli je. Layton vycouval z parkoviště a vyrazil na štěrkovou cestu. Zpomalil až na hlavní silnici. Pytlík s použitými kondomy a prázdnými plechovkami od piv letěl do příkopu a o patnáct minut později sjížděli z kopce vstříc laskavým světlům Red Wing.

VEČER LEŽEL LAYTON v posteli a přemýšlel – většinou o sexu, ale také o Gingerině nejlepší přítelkyni Lauren. Potom si představoval, jaká by s ní byla dobrá trojka. A pak dumal o odporném smradu. Příštího rána mu zavolala Ginger a řekla mu, že to byl nejkrásnější večer v jejím životě; a on jí řekl, že to byl i jeho nejkrásnější večer.

Večer byl úžasný, ale nebyl dokonalý. Vznášel se tam ten zápach.

STARŠÍ BRATR Laytonova nejlepšího kamaráda byl zástupcem šerifa v Goodhue County. Jmenoval se Randy Lipsky a byl jen o šest nebo osm let starší než Layton. Nebyl to přítel, ale určitě byl víc než pouhý známý.

Layton vstal pozdě, oholil se, snědl pár keksů a nejistý, jestli koná správně, zatelefonoval do šerifovy kanceláře. Zeptal se, je-li tam Lipsky. Byl. „Musím s tebou na minutku mluvit. Můžu přijet?“ zeptal se ho.

Za chvíli už byl v sídle šerifa, vyhledal Lipského a spolu vyšli před budovu.

„Je to jen mezi náma,“ řekl Layton.

„Záleží na tom, o co jde,“ odpověděl Lipsky. „Jsem policajt.“

„No, *já* jsem nic neudělal,“ ohradil se Layton.

„Tak co máš?“ zeptal se Lipsky.

„Včera večer jsem jel s přítelkyní na starou farmu za městem a na chvíli jsme tam zastavili.“

„S Ginger?“

„Hm.“

„Je kočka. Měl jsi ji?“

„Hele... Ale jo, když to chceš vědět.“ Řekl to tak chladně, jako by o nic nešlo.

„A kromě toho...“

„Kromě toho tam něco hnije. Něco velkého. Ještě nikdy jsem necítil takový smrad. Myslel jsem, že je to mršina krávy nebo prasete. Zvláštní je, že jsme nic nenašli, a v okolí nejsou kravíny ani vepřiny. Cítili jsme to, jako by to bylo opravdu blízko. Jako bychom stáli u toho. Smrad byl tak silný, že se Ginger málem pozvracela. Přemýšlel jsem o tom celou noc. Co když jsme to nenašli proto, že... je to zakopané?“

„Máš na mysli...“ Lipsky se zastavil a podíval se na Laytona. Layton byl sportovec, ale ne idiot.

„Jo, říkal jsem si, že bych to měl ohlásit. Teď mi můžeš říct, že kňučím jako malá holka, a můžeme na to zapomenout.“

„Něco ti povím, Laytone,“ řekl Lipsky. „Z devadesáti pěti procent to nemusí být nic. Možná někdo zastřelil jelena mimo sezonu a ty jsi cítil vyvržené vnitřnosti. Ty bys ve tmě neviděl, protože zešednou. Ale z pěti procent..., musíme se tam podívat.“

Lipsky šel pro policejní vůz a Layton zavolal Ginger a pověděl jí, co udělal.

„No, proboha, jenom se nezmiňuj o mně,“ zaúpěla.

„Jestli na něco přijdem, asi budu muset.“

„No, jestli na něco kápnete..., tak jistě. Taky jsem na to celou noc myslela,“ dodala. „Jak jsi říkal, smrdělo to, jako by to bylo něco velkého. Co když je to mrtvola?“

„Až se vrátíme, zavolám,“ slíbil Layton.

CESTA ZA DENNÍHO SVĚTLA byla rychlejší než večer, jeli venkovskou krajinou v horkém červencovém slunci. Layton ukázal Lipskému opuštěnou farmu a ten broukl: „Bezva místo na šmajchlování.“

„Jo, všechno bylo fajn, nebýt toho smradu,“ přisvědčil Layton. „Tady.“

Vedl Lipského k místu, kde stál starý dům. Tam jako by doslova narazili na stěnu ze smradu.

Lipsky se zašklebil. „Ježišmarja!“

„Říkal jsem ti to,“ poznamenal Layton.

„Odkud se to šíří?“ zeptal se Lipsky.

Prohledali celý pozemek, nahlíželi do křoví, ale vždycky se vrátili na dvůr před bývalým obytným domem. Nakonec Lipsky ukázal na hranici dvora a řekl: „Zajdi tam, vytáhni sloupek z plotu a přines ho.“

KOVOVÝ SLOUPEK byl po celé délce rezavý a stále ještě držel na ostnatém drátu. Layton sloupek vytáhl, drát odmotal a sloupek přinesl Lipskému. Lipsky přecházel po čtvercové ploše porostlé kostravou, asi šestkrát šest metrů, a tvářil se nepřítomně.

„Na co myslíš?“ zeptal se Layton.

„Mohla by tu být stará cisterna nebo jímka,“ odpověděl Lipsky. „Vidíš tu čáru v trávě?“

„Možná...“

Lipsky vzal z Laytonových rukou sloupek a píchal jím do travnatého porostu. Když to udělal popáté, ozvalo se duté *bum*. „Tady je,“ řekl. „Kdyby tam nebyla dutina, nedunělo by to.“

Lipsky začal sloupkem škrábat kolem a za chvíli našel okraj víka, zakulacený kus betonu. Nad ním vystupoval mírný kopeček tvořený jediným trsem trávy. Lipsky řekl: „Jen mezi námi, myslím, že nejsme první, kdo tohle dělá.“

„Možná bys měl zavolat policajty,“ poznamenal Layton. Lipsky se na něho podíval a Layton dodal: „Víš, jak to myslím. *Víc* policajtů.“

„Jen tam koukneme.“

Odtrhli drn a Lipsky řekl: „Podívej.“

Na okraji betonového krytu byly celkem čerstvé rýhy, způsobené možná krumpáčem nebo pácidlem. A o kus dál uviděli staré škrábance. Lipsky zastrčil pod okraj betonového bloku zdravější konec sloupku a zatlačil. Víko se kousek odsunulo a z otvoru se vyhrnul smrdutý plyn. Mladíci odskočili, začali se dávit a pak oba zvraceli do trávy, zády obrácení k cisterně.

Když si dokonale vyprázdnili žaludky – Lipsky na rukou a na kolennou –, vrátili se a pohlédli do cisterny. Neviděli nic než tmu.

„Zajdu pro baterku,“ řekl Lipsky. „Nespadni tam.“

Když odcházel, odplivl si a pak ještě jednou. Layton si také dvakrát odplivl, protože pořád cítil v ústech kyselé žaludeční šťávy.

Lipsky vzal z auta baterku a vrátil se k Laytonovi, který si předloktím zakrýval nos.

Podívali se do díry a Lipsky rozsvítil elektrickou svítilnu Maglite. Nejprve uviděli dva bílé ovály.

„Jsou to...?“ zeptal se Layton.

„Co?“ Lipsky se tvářil, jako by to nechtěl slyšet.

„Nohy? Vypadá to jako plosky lidských nohou,“ řekl Layton.

Lipsky se obrátil a vydal se k autu.

„Kam jdeš?“ zeptal se Layton.

„Zavolat policajty,“ odpověděl Lipsky. „*Víc* policajtů. *Hodně* policajtů.“

2

STÁTNÍ KRIMINALISTICKÝ ÚŘAD v minnesotském St. Paulu sídlí v moderní prosklené budově z červených cihel. Lucas Davenport zaparkoval svého Porsche 911 pod oknem své kanceláře, odkud na něj dobře viděl. Když ho naposledy zaparkoval z dohledu, někdo mu přilepil na nárazník veganskou nálepku s nápisem: „Vůl jako ty: právě ti hnije v tlustém střevě.“

Lucas na to nepřišel, dokud nevyjel na mezistátní. Mnozí řidiči na něj troubili. Má snad problém s pneumatikou? Nebo se mu někde něco uvolnilo? Když uviděl nálepku, jel domů zadními uličkami a pak nálepku půl hodiny odstraňoval a proklínal přitom mizeru, který mu ji tam nalepil.

Dnes zaparkoval na dostřel pistole.

JEHO KANCELÁŘ byla ve druhém patře v rohu, a když tam došel..., nikdo doma. Zamířil do konferenční místnosti, jejíž dveře byly otevřené. U dlouhého stolu seděl Del Capslock, jeden z jeho agentů, a tvářil se vážně. Patřil ke druhu vážných agentů. Lucas si byl jistý, že nezmeškal plánovanou schůzi, takže...

Del pohlédl ke dveřím, uviděl Lucase a zakýval na něho prstem.

Lucas byl od včerejšího odpoledne mimo. Než odešel, zaslechl, že výjezdový tým SKÚ odjel na místo vraždy západně od Red Wing, malého města u řeky Mississippi, vzdáleného méně než hodinu jízdy na jih od St. Paulu. Red Wing je proslulé výrobou turistické obuvi, hrncířstvím a nápravným zařízením pro mladistvé: „Jestli nebudeš jíst tu polívku, policajti tě šoupnou do Red Wing.“

Šlo o nějakou cisternu, v níž byla nalezena těla.

Lucas vešel. Všechny židle byly obsazené, takže se postavil do kouta. V čele stolu seděl plešatý Henry Sands a tiskl si dlaně ke spánkům, jako by se bál, že se mu rozskočí hlava. To není dobré znamení, protože Sands byl ředitel SKÚ.

Sandsova šéfová, Rose Marie Rouxová, vrchní komisařka SKÚ pro ochranu veřejnosti, jejíž kancelář byla v úplně jiné budově, seděla u rohu stolu a třela si špičkami prstů čelo. Další špatné znamení.

A téměř všichni ostatní – by jich dvanáct, deset mužů a dvě ženy – zírali na ty dva nebo hleděli do žlutých pracovních bloků, notebooků či iPadů. Když nikdo nepromluvil, Lucas se zeptal: „Je to zlé?“

Rouxová vzhledla a řekla: „Dobrý den, Lucasi. Našli patnáct lebek. To ale ještě není všechno. Nevědí, jestli je to většina. Právě jsme mluvili s Beatricí Sawyerovou a ta říkala, že to je jako prohledávat tři metry vysoký kotel plný studené fazolové polévky. Říká, že na dně může být spousta kostí, tak do metru dvaceti.“

„Zatraceně.“

„Právě jsi vyjádřil převažující pocit,“ kývla hlavou Rouxová. Byla tlustá, silná kuřačka a často měnila barvu vlasů. Politička, bývalá prokurátorka, pak policejní šéfka minneapoliského oddělení. Byla to jedna z Lucasových nejstarších kamarádek a jeho dlouholetá spojenkyně.

„Identifikovali někoho?“ zeptal se Lucas.

„Marii Lynn Carpenterovou,“ odpověděl Sands. „Před dvěma týdny zmizela z Durandu ve Wisconsinu. Její auto našli u hřbitova v Diamond Bluff, který je kousek od Red Wing, za řekou. Jezdívala tam každou volnou chvíli na hrob prarodičů. Hřbitov je u Mississippi – nad močálem. Tělo hledali v řece.“

„Kdo ještě?“ zeptal se Lucas.

Sands zavrtěl hlavou. „Nevím, ale Beatrice říkala, že podle lebek to jsou všechno ženy. Carpenterovou někdo uškrtil nylonovým provazem. Ještě ho měla obtočený kolem krku. Tedy na tom, co z krku zůstalo. Byla v té studni asi dva týdny.“

„V cisterně,“ opravil ho někdo.

„Nemůžou to vypumpovat?“ zeptal se Lucas.

„Pokoušeli se, ale cisterna je dole prasklá a prasklina je pod úrovní hla-

diny spodní vody,“ odpověděl Sands. „Voda při pumpování pronikala dovnitř téměř stejnou rychlostí, jakou ji vyčerpávali. Navíc nemůžou postupovat moc rychle, protože nechtějí ztratit žádný... materiál.“

„JAKÁ MĚSTA jsou v té oblasti?“ zeptala se Rouxová. „Kromě Red Wing.“

Jeden z agentů se podíval do notebooku: „Moc jich není. Kromě Red Wing je nejbliž Diamond Bluff, ten je za řekou ve Wisconsinu a má méně než pět set obyvatel. Tam byla Carpenterová, když zmizela. Ellsworth je čtrnáct mil od něj, také ve Wisconsinu, má tři tisíce lidí. V Minnesotě je Lake City, sedmnáct mil jižně od Red Wing. Holbein leží čtrnáct mil na jihozápad, Zumbrotu najdeš osm mil za Holbeinem a Hastings asi tak dvacet pět mil na sever od něj. Do Cannon Falls pojedete dvacet mil na západ. Cisterna je osm mil od Red Wing, devět mil od Holbeinu, jedenáct od Lake City a o něco dál od Cannon Falls a Hastingsu.“

„Mluvíme o wisconsinském kriminalistickém úřadu?“

„Ano,“ odpověděl Sands. „Už tam přijel agent, který pátral po Carpenterové. Teď je na místě nálezu.“

Do hovoru se zapojila jedna agentka: „Na základě tabulkových výpočtů je vrah pravděpodobně z Red Wing. Další největší pravděpodobnost je, že je odsud ze Cities – jsme padesát mil od cisterny. Ale pokud původně pocházíte z té oblasti, víte o cisterně, žijete někde tady a potřebujete schovat tělo...“

Do debaty se vmísil další agent: „Nemáme fakta. Musíme identifikovat víc těl a pak můžeme hloubat nad tím, odkud vrah pochází. Právě teď, když máme jen jedno identifikované tělo z té oblasti, bych se vsadil, že je odtud. Pokud najdeme dvě další pocházející z oblasti...“

Rozpoutala se prudká výměna názorů. Rouxová po chvíli zvedla ruku a řekla: „Dobře, dobře. Čísla necháme na později. Henry, potřebujeme systém. Chce to nejintenzivnější pátrání, jaké jsme kdy vedli, protože tohle je příliš přátelé. Všichni stojíme před větrákem, do kterého se hrnou splašky. Dnes večer to pojedou na každé televizní stanici a budou to rozebírat, dokud nedostaneme vraha. Je to jasné?“

Všichni přikývli.

• • •

SANDS ŘEKL: „Pátrání povede Bob Shaffer. Zahájíme hvězdicovitý systém, takže budeme potřebovat hodně agentů. Všichni, kteří právě na něčem nepracují, si promluví s Bobem. Jedinou výjimkou je Lucasův tým...“ Podíval se na Lucase. „Můžeš uzavřít Bryanův případ?“

Lucas zavrtěl hlavou. „Určitě ne. Ještě jsme nezjistili, jestli je mrtvý.“

„Je mrtvý,“ prohlásil kdosi.

Ozval se nesouhlasný názor: „Ne, není. Vsadím deset ku jedné, že je v Hondurasu nebo v nějaké podobně vzdálené zemi.“

„To právě nevím,“ prohodil Lucas.

„A co dělá Flowers?“ zeptala se Rouxová.

„Je na dovolené někde v Novém Mexiku,“ odpověděl Lucas. „Odjel před dvěma dny a vzal si člun. Nevrátí se dřív než za tři týdny.“

„Nové Mexiko je vlastně poušť,“ řekl někdo.

„Říkal, že je tam jezero, kde žijí muskulungy,“ řekl Lucas. „Prý to tam vyčistí.“

„Měl by ten svůj člun přivést. Do cisterny by se nám hodil,“ sykla Rouxová. „Dobře,“ dodala, „Bobe, sestav tým a dej se do toho.“

Shaffer jen tiše seděl a dělal si poznámky. Po její výzvě přikývl a vstal: „Hned teď chci mluvit s Jonem a Sandy, přijďte do mé kanceláře. S ostatními se setkáme za půl hodiny tady.“

Rouxová vstala a obrátila se na Lucase. „Lucasi, chci, aby ses mrkl na všechno, s čím Bob přijde. Henry, ty mi budeš podávat zprávy dnes co dvě hodiny, další dny ráno a večer. To platí až do uzavření případu. Vyřešme to, lidi. Vyřešme to co nejdřív.“

Protože tu byli všichni a mohli to slyšet, odlepil se Lucas od zdi a promluvil: „Myslím, že to tak rychle nepůjde, Rose Marie. Jestli je tam opravdu tolik mrtvých žen a my jsme o tom nevěděli, netušili jsme, že zmizely, pak je vrah chytrý a opatrný. Chci říct, hodně opatrný. Pátrání nám zabere spoustu času.“

„Tohle nechci poslouchat,“ vyštěkla Rouxová.

„Musíš,“ houkl na ni Lucas a rozhlédl se. „Nechceme, aby kdokoli naznačil médiím, že tohle bude procházka růžovým sadem, že toho chlápka budeme mít příští týden. Pokud to zvládneme, dobře. Ale

pokud ne, tlak médií se změní v žíněné roucho, které budeme mít na sobě všichni.“

Kolegové na něj chvíli zírali a pak se ozvala Rouxová: „Dobře. Lucas má pravdu. Takže: určíme člověka, který bude komunikovat s médii. Kdokoli jiný si pustí pusu na špacír, okamžitě letí do nejbzdálenější Lhoty v nezapadlejším Vidlákově. Pochopili mě všichni?“

KDYŽ SCHŮZKA SKONČILA, zastavil se Lucas na chvíli se Shafferem. Del postával opodál. Shaffer s Lucasem se nijak zvlášť nemilovali, ale odvedli spolu dobrou práci na několika ošklivých případech. Domluvili se na tom, že Lucas bude na seznamu agentů, kteří budou informováni o všem, co vyplne z vyšetřování, ale bude se držet stranou.

„Můžu taky vyslechnout pár lidí, jestli narazím na někoho, kdo by pro nás mohl být důležitý,“ řekl Lucas.

„Dobře,“ přikývl Shaffer. „Až budeš něco mít, doplníš to do spisu.“

„Jasně,“ souhlasil Lucas.

Shaffer už byl na odchodu, ale ještě se otočil a řekl: „Lucasi, hodnotím, co jsi řekl Rose Marii. Chvíli to potrvá. Jsi ten správný, kdo jí to měl říct.“

Lucas přikývl. „Musel jsem.“

SPOLUPRÁCE LUCASE A SHAFFERA byla úspěšná hlavně proto, že každý z nich měl zcela odlišný styl.

Shaffer byl sběrač a vyhodnocovač dat: věřil, že když má člověk dost informací, vyřeší jakoukoli záhadu. Jeho spisy představovaly malý zázrak, tabulky byly pozoruhodné, rozhodovací matrice mohly být označeny za monumenty teoretických spojení. A všechno fungovalo. Jestli jeho agenti sesbírali dostatek relevantních údajů, byla rychlost řešení případu vynikající.

Shaffer vypadal jako ouřada: vždy byl pečlivě oblečený, v létě nosil košile s krátkým rukávem, v zimě modré nebo bílé oxfordské košile doplněné nevýraznými vázankami, nemačkové khaki kalhoty z Macy's

a k nim modré blejzry. Hodně a efektivně cvičil, správně se stravoval, nepil a nekouřil. Oženil se se svou láskou ze střední školy, byl štíhlý, měl průměrnou výšku a světle hnědé vlasy.

Nahoru se dostával složitě: nejdřív byl pochůzkářem v Duluthu, pak detektivem, potom postoupil na Státní kriminalistický úřad, a tam se stal vyšetřovatelem. Znal statistiku: kombinaci statistika a geografie vystudoval jako nástavbové studium na Minnesotské univerzitě. Problémům se vyhýbal.

LUCAS BYL SBĚRAČ SPOJENÍ, investigativní typ, který rád přiřazoval jedno k druhému, splétal jednu výpověď s druhou a pak nechal souvztáhnosti krystalizovat. Liboval si v záhadách.

Vysoký, zachmuřený muž s tmavými vlasy, přátelskýma modrýma očima a trochu děsivým úsměvem, to byl Lucas. Měl nos jako skobu, široká ramena a několik jizev, jež získal při střetech se zločinci. Stejně jako Shaffer absolvoval Minnesotskou univerzitu, ale místo statistiky se věnoval hokeji a ženám.

Nikdy se nemusel moc snažit, aby se dostal nahoru. Krátkou dobu byl pochůzkářem, pak přeskočil tři tucty starších kolegů a stal se detektivem minneapoliského oddělení vražd. Nikdy se nevyhýbal problémům. Jednou ho dokonce vyloučili z řad minneapolisských policistů, to když zbil pasáka, který ohrozil na životě jeho informatorku. Znovu se vrátil k policii, když ho nová ředitelka Rouxová jmenovala svým zástupcem. Když pak Rouxová u policie skončila a stala se vrchní komisařkou pro ochranu veřejnosti, byla Lucasova funkce zrušena, ale jakmile to bylo možné, stáhla Lucase k sobě na SKÚ a dosadila ho rovnou na vysoký post.

Lucasova výkonnost byla stejně jako Shafferova vynikající. Lucas cvičil, ale ne efektivně. Občas běhal, ne každý den, sem tam hrál basket a seniorský hokej. Kdysi ho provázela pověst sukničkáře. Měl nemanželskou dceru, dvě děti ze svého jediného manželství a jednu adoptovanou dceru. Večer si rád dal pivo a uměl dělat barbecue.

• • •

VZHLEDEM K PŘIROZENÝM ODLIŠNOSTEM jak v kariéře, tak v osobnostních charakteristikách si Shaffer s Lucasem nebyli blízcí, ale i s těmi zásadními odlišnostmi bylo jejich vzájemné znechucení relativně minimální. Shaffer byl od základu socialista – vyrostl v odborářské rodině v průmyslové oblasti Iron Range. Neměl rád boháče, ani takové, kteří se vypracovali od nuly a sami.

Lucas se k bohatství dopracoval sám.

Ještě horší než peníze byl podle Shaffera Lucasův životní styl: vozil se v porschi, jeho minulost byl zaplněna ženami, měl snobský šatník. I pracovní oblečení nakupoval v pánských butikách a každý druhý rok létal do New Yorku.

Za nákupy.

Jestli Lucas vůbec někdy o Shafferovi přemýšlel, myslel na něj jako na úředníka.

Shaffer to věděl.

JAKMILE SE LUCAS ROZLOUČIL se Shafferem, odešel s Delem do své kanceláře, kde už na něj čekali Shrake s Jenkinsem. Oba to byli velcí a mohutní chlapi a elegance jejich obleků by vypadala na zboží, které vyklopil nákladňák v Brooklynu. Oba měli umělé bělostné zuby, a to ze stejného důvodu: původní zažloutlé si museli nechat vytrhat. Lucas je informoval o nálezu v Red Wing.

„Na Bryana se vykašleme?“ vybuhl Shrake.

„Ne, případ dostal Shaffer,“ odpověděl Lucas. „Budeme s ním jen ve spojení.“

„Nelíbí se mi, že veškerou slávu sežere náš horlivec,“ zabručel Jenkins. „Nedal by ani patnáct centů vzdálenou jamku.“

„Má dobré výsledky,“ řekl Del.

„On je přesně ten správný týpek pro tenhle podnik,“ řekl Lucas. „Bude to celé o třídění kostí, odebírání DNA a vyplňování tabulek.“

„Stejně by tu jamku nedal,“ stál na svém Jenkins.

„Možná proto, že není tak blbý, aby hrál golf,“ sekl ho Lucas. „Mimo-

chodem, jestli Shaffer toho vraha rychle nenajde, začnou se ochomejtit kolem nás a hledat pomoc. Tak pojďme uzavřít Bryana.“

BRYAN.

Bryan vedl jednu st. paulskou investiční společnost, která, jak se ukázalo, fungovala na základě Ponzioho schématu, které se nakonec vyvinulo v Ponzioho kolaps. Bryan byl zatčen a kancelář generálního prokurátora se pokoušela získat od něho jedenatřicet milionů dolarů, jež mu svěřilo 1691 drobných investorů, většinou starších lidí. Bryan tvrdil, že peníze jsou fuč – utratil je prý za rychlá italská auta, pomalé kentucké koně, hezké ruské ženy a za obytný karavan v hodnotě dvou set padesáti tisíc dolarů, který ztratil polovinu ceny, když strčil klíč do zapalování, a za neprosperující pštroší farmu ve Wyomingu. Povídalo se však, že většinu prachů si prohnal nosem.

Byly tu však i pochybovači.

Bryan se rozvedl před třemi lety a jeho bývalá žena Bloomie teď žila v Palm Beach, v domě u Atlantiku. Podle místních konspiračních teoretiků Bryan věděl, že přijdou potíže, a proto uspořádal velmi velkorysý rozvodové řízení, aby ho bývalá žena podpořila, kdyby přišly problémy a společnost zbankrotovala. Také se mluvilo o tom, že Bryan vlastní nemovitost v Cabo San Lucas, spadající pod mexickou společnost. Tohle mohla být pravda, ale náhle to bylo irelevantní, protože Bryanův lokační náramek, který musel nosit z nařízení soudu, přestal fungovat a jeho BMW M6 se našlo zaparkované poblíž rokle St. Croix u Taylorových vodopádů. Přední sedadlo bylo nasáklé krví a tělo nalezeno nebylo. O Bryanovo zmizení se mohlo postarat přinejmenším 1691 podezřelých.

„No, už jsme jich vyslechli dvanáct, takže nám zbývá jen 1679 možných pachatelů. To bychom mohli zvládnout do roku 2020,“ poznamenal Jenkins.

„Začněte s těmi mladšími, kteří by dokázali pohnout tělem,“ navrhl Lucas. „Tím se počet podezřelých sníží o devadesát osm procent.“

„Pomůžeš nám?“ zeptal se Shrake.

„Nejdřív se pojedu podívat na tu studnu, vlastně cisternu, kde našli těla,“ odpověděl Lucas. „A večer mám plánovaný rozhovor s krásnou

Carrií Lee Pittovou o Bryanových chybějících šatech. Doufám, že mě nechá nahlédnout do skříně.“

„A jak to, že s Carrií Lee Pittovou nebudeme mluvit *my*?“ zeptal se Jenkins.

„Protože to vyžaduje určité *savoir faire*, což vám úplně chybí,“ odpověděl Lucas.

Jenkins se zatvářil uraženě, zvedl paži, přičichl si k podpaždí a řekl: „Mně ne.“

JENKINS SE SHRAKEM ODEŠLI a Lucas se obrátil k Delovi, který si sedl na židli pro návštěvy a nohy si pohodlně položil na registrační skříň.

Del byl štíhlý, trochu vyšší než průměr a sluncem ošlehanou tvář měl posetou vráskami. Byl to obyčejný chlapík mezi čtyřicítkou a padesátkou a vypadal, jako by žil na ulici. Na sobě měl tyrkysovou kovbojskou košili s dlouhými rukávy, vybledlé džínsy a na nohou turistické boty.

„Zajedeme k té studni?“

„Je to cisterna,“ opravil ho Lucas. „Jo, to bude nejlepší. Ale, ježíši, když vidím tvoji košili, mám chuť nechat si vyloupnout oči. Ty ses zase motal v charitě?“

„Z toho, co jsem o té studni – cisterně – slyšel, si budeme pak přát svůj ohoz spálit,“ odpověděl Del. „Raději spálím polyesterovou košili než italský oblek za dva tisíce. Nebo boty z Říma za tři.“

„Jsou anglické. A máš pravdu.“ Lucas vstal. „Zastavíme se cestou u mě. Připraven?“

„Jako vždycky.“

„Zatím mají patnáct lebek,“ řekl Lucas a zhasnul. „V cisterně jich je ještě víc.“

„Máme tu zlého, moc zlého hochu,“ utrousil Del.

CESTOU Z BUDOVY NARAZILI na ředitele SKÚ Sandse. Spěchal a připojil se k nim, když scházeli ze schodů do přízemí: „To nemůže mít dobrý konec. Pamatujte, co jsem vám říkal.“

„Nepěkný konec potkal nejmíň patnáct žen,“ broukl Del. „Ale my ho dostaneme.“

„I tak pozdě,“ řekl Sands. Vydechl směrem k Lucasovi a ten se musel obrnit, aby necouvl: Sandsův páchnoucí dech byl všeobecně známý. „Pozdě už je každopádně. Charlie už měl telefonát z *Today show*.“

Charlie byl tiskový mluvčí SKÚ.

DOMA SE LUCAS PŘEVLEKL do obnošených levisek a modré denimové košile z obchodu Façonnable. Košili nechal volně viset přes kalhoty, aby skryl pětáctýřičítku u pasu.

Dozadu do černého mercedesu SUV naložili s Delem chladicí box Igloo a na něj hodil Lucas ruksak. Cestou z města se zastavili u benzinky, aby natankovali, a koupili led, balenou vodu, kolu a dietní kolu. Pak zamířili přes Mississippi na jih.

„Mám jeden psychologický postřeh,“ řekl Del, když přejezili řeku.

„Nikdo není kvalifikovanější než ty,“ řekl Lucas.

„Jde o tohle. Řekl jsi ‚patnáct lebek‘ a já jsem řekl ‚máme tu zlého hochá‘. Kdyby to slyšel někdo nezasevěný, řekl by si, že nemáme žádný cit. Zareagoval jsem jako debil.“

Lucase předjel prius, zařadil se před něj a zpomalil. Lucas dupl na brzdy a křikl: „Poser se!“ Pak k Delovi: „Ne ty, ten prius. A co jsi řekl, je pravda. Ačkoli pro tebe to není nic nového.“

„Ani pro tebe. Sedíme tam, kecáme o tom, jako bychom hledali spoj v jízdním řádu, ale až se dozvíme něco o obětech, budeme nasraní,“ rozvíjel svůj psychologický postřeh Del.

„Teď nasraní nejsme, ale budeme. Odhalíme jejich životy, dopídíme se, co ty ženy chtěly od života, a zjistíme, co všechno jim vrah udělal. Začneme o tom přemýšlet a nasereme se.“

„Prosím, k věci. Zapišu si to do svého růžového deníčku.“

„Jde o tohle: Henry a Rose Marie jsou naštvaní už teď. Jsou naštvaní, protože jim můžou ublížit politici. Nejsou naštvaní kvůli tomu, že patnáct ženských skončilo v cisterně, jsou naštvaní kvůli tomu, jaký bude

jejich mediální obraz. Však víš, mocní policisté, kteří dopustili, aby se v River City stalo něco takového.“

Lucas pohlédl na Dela: „Poslyš, v zájmu udržení zaměstnání si nech svá psychologická pozorování pro sebe.“

„Však víš, co jsem tím chtěl říct,“ potřásl hlavou Del.

„Vím,“ přikývl Lucas. „Tak to na světě chodí, člověče. Jsou včelky-dělnice a včelky-manažerky. Dělnice se starají o práci a manažerky samy o sebe.“

BYL HORKÝ LETNÍ DEN a Lucas s Delem jeli po dálnici číslo 52. Projeli Cannon Falls a pokračovali dál na jih. Cisterna byla ve farmářské oblasti na západ od údolí Mississippi. Z Goodhue County 1 sjeli na štěrkovou cestu. Několik minut bloudili, protože jim selhala GPS, takže na místo dojeli asi za hodinu.

Štěrková cesta pět set metrů od místa nálezu byla zablokovaná dvěma policejními vozy a na boční cestě stálo šest televizních dodávek. Reportéři a fotografové se kryli ve stínu svých aut.

„Spousta televizních štábů,“ řekl Del. „Už dlouho jsem jich tolik neviděl.“

„Bude to záhul,“ povzdychl Lucas. „Shaffer je po pás ve sračkách, a to ještě nezačal.“

„Raději on než my,“ utrousil Del.

POLICISTÉ stojící u dvou blokujících aut, v uniformách s dlouhými rukávy pěkně zpocení, zkontrolovali Lucasův odznak.

„Mám chlazenou kolu, dietní kolu a vodu,“ řekl Lucas.

„Kolu,“ vyhrkli policisté dvojhlasně.

Del vytáhl láhve z chladicího boxu a podal je Lucasovi. Ten je okénkem předal policistům a zeptal se: „Kdo nedostane pokutu za nepovolenou rychlost v Goodhue County?“

„Pokud vím, jsi dobrý v napadení s použitím zbraně,“ odpověděl policista a Lucas projel.

• • •

„MOC LIDÍ,“ podotkl Del, když Lucas zastavil na odstavném pruhu vedle prašné cesty, padesát metrů od místa. Stála na něm spousta policejních i civilních aut, nákladňáků i dodávek a tahač pro nadměrný náklad.

„Každý tu chce být. Jen proto, aby mohl říct, že tu byl,“ řekl Lucas.

Vystoupili do horkého poledního vzduchu, který voněl kvetoucím plevelem, rostoucím podél cesty. Lucas nacpal koly a láhve s vodou do rukosaku a vydali se po šterkové cestě k odbočce vedoucí k farmě. V polovině cesty narazili na agenta SKÚ Dona Buforda, který je viděl přijíždět a zeptal se: „Asi tam nemáte pivo, co?“

„Máme kolu a dietní kolu,“ odpověděl Lucas. „Nebo vodu.“

„Máš u mě deset dolarů za dietní kolu.“

Lucas mu podal kolu a Buford se rozhlédl a řekl: „Není to krásný den? Horko, slunečno, nefouká. Něco vám povím: až tam dojdete, budete si přát, aby byla zima, dul severák a lilo. Ten puch... Polovina chlapů si málem vyblila vnitřnosti.“

„Co je tam k vidění?“ zeptal se Lucas.

Buford pokrčil rameny. „Jen to místo. Nazvali to Černá díra v Goodhue. Víte, jako...“

„... Černá díra v Kalkatě. Víme,“ doplnil Del.

„Je tam celý výjezdový tým,“ řekl Buford a přiložil si láhev koly na čelo. „Je to zlej sen. Mají krabice plné lebek, ale já to nemusím. Dal bych si sendvič, kdybych ho do sebe dokázal dostat.“

„Ztrácíme tu čas?“ zeptal se Lucas.

„Ale..., ne, musíte se tam podívat a porozhlédnout se kolem,“ nabádal je Buford. „Možná vám to něco napoví o chlapovi, který tohle udělal. Musel to být nějaký pošahaný farmář. Někdo, kdo dělá doma zabíjačky nebo tak něco. Nějaká...,“ pokrčil rameny, „... zrůda.“

NECHALI BUFORDA NA CESTĚ a vyšli mírný kopeček k odbočce. Ukázali odznaky dalšímu policistovi a po travnaté pěšině pokračovali do středu staré farmy. Po chvíli uviděli čtyři lidi v ochranných nepromokavých oblecích, jak nahlížejí do otvoru za zvednutou betonovou deskou. Dva-

náct policistů, roztroušených mezi stromy a křovisky, prohledávalo okolí.

Nad otvorem v zemi se houpala žlutá lžice nakladače a dovnitř vedl ocelový kabel. Vedle stál stoh z poloprůhledných válcových plastových nádob, jaké se dají koupit v supermarketu. Byly označené papírovými nálepkami: lidské ostatky. V každé nádobě se zubila lebka. Třicet metrů od otvoru pracoval vzduchový kompresor a na opačné straně stál generátor Honda. Kabely a vzduchové hadice vedly rovněž do otvoru. Když Lucas s Delem přišli blíž, udeřil je do nosu odporný puch. Lucas se odvrátil.

„Buford měl pravdu,“ řekl Del. Sáhł do svého sotůrku a vytáhl odtud skleničku s masť Vicks VapoRub, otevřel ji a nabídl Lucasovi. Ten si trochu nabral špičkou prstu a potřel si kůži pod nosem; Del udělal totéž. Oba přistoupili k otvoru a zastavili se vedle ženy v tmavě modrém ochranném obleku s kapucí staženou do čela. Byla to Beatrice Sawyerová, šéfká výjezdového týmu.

Lucas pozdravil: „Ahoj, Beo.“

Beatrice se otočila a řekla: „Ahoj Lucasi, čau Dele. Hezký den, co?“

Lucas začal dýchat ústy a nahlédl do cisterny osvětlené pracovním LED světlem. V hlubině uviděl dalšího člověka v ochranném obleku. Stál o tři metry níž na dřevěné platformě nad šedivou tekutinou, která mohla být stěží nazvána vodou. Ochranný oděv muže byl vodotěsný a do helmy vedly vzduchové hadice.

„Byla jsi tam dole?“ zeptal se Lucas Beatrice.

„Ano. Je tam teď Hopping Crow. Snažíme se najít způsob, jak vyčerpat vodu, aniž bychom příliš narušili obsah,“ odpověděla Sawyerová. „Larry právě sestavuje trubky s filtry, které jsme získali od kanalizací v Red Wing. Improvizujeme. Nevím, jestli to bude fungovat.“

„Proč by nemělo?“

„No, vodu dostaneme ven jedině velkým čerpadlem,“ odpověděla. „Tak by se ale dostalo ven i všechno ostatní. Musíme vodu *jemně* odstranit dost rychlým proudem, který by odolal zpětnému proudění spodní vody. Cisterna leží v podstatě na prameni.“

„Hm.“ Lucas farmaření moc nerozuměl.

„A kolik máte lebek?“ zeptal se Del.

„Teď sedmnáct,“ odpověděla Sawyerová. „A bude jich víc. Cítíme je, ale nevidíme a nechceme je poničit. Musíme zkontrolovat chrupy.“

Del řekl: „Saháte Satanovi na zoubek.“

„Pěkně ujetá poetika,“ řekla Sawyerová.

„Máte další identifikované?“ zeptal se Lucas.

„Ano. Jednu. Pravděpodobně. Když jsme použili jiné čerpadlo, ucpalo se, a když jsme je vytáhli, zjistili jsme, že se k němu přisála plastová VISA karta. Byla ještě čitelná a byla vystavena na jméno Janice Williamsová. Janice Williamsová z Cannon Falls zmizela před osmi lety. Byla to studentka techniky v Dakotě. Její přátelé si mysleli, že odešla do Miami – znala tam nějakého chlapíka a mluvila o tom, že půjde za ním. Její rodiče si mysleli, že byla unesena, protože se jim nikdy neozvala. To je všechno, co zatím vím, ale myslím, že je tam dole taky.“

„Můžeme něco pokazit...“ Lucas se odmlčel, když jeden muž pár metrů dál se náhle sklonil a pak rychle odběhl do ústraní. Když dorazil ke stromům, začal zvracet. Odvrátili se a Lucas začal znovu: „Můžeme něco pokazit, když se tu porozhlédneme?“

„Možná, ale s tím bych si starosti nedělala,“ odpověděla Bea. „Dnes se tudy prohnalo tak pět set lidí a pochybuji, že tu zůstalo něco, co by nepošlapali.“

„Umíte odebrat DNA ze zvratků?“ zeptal se Del.

Sawyerová přikývla. „Jistě.“

„Jestli vrah otevřel to víko přede dvěma týdny, kdy zmizela poslední žena, je možné, že se tu taky pozvracel. Přímo tady, kde stojíme.“

Všichni pohlédli na zem ke svým nohám a Sawyerová řekla: „Přála bych si, aby ses na tohle zeptal včera odpoledne.“

SAWYEROVÁ SE V OCHRANNÉM OBLEKU pořádně potila, proto se hltavě napila Lucasovy dietní koly. Náhle k nim ze zadu přistoupil muž a řekl: „Ahoj, Lucasi, čau, Dele. Máte ještě kolu?“

Lucas se otočil. „Ahoj, Jimmy. Říkali nám, že je tu někdo z Wisconsinu. Nevěděl jsem, že jsi to ty.“

„Jo, pátral jsem v okolí Diamond Bluff kvůli zmizení Carpenterové.“ James Bole byl agent z wisconsinské divize kriminalistického úřadu. Byl to chytrý, ramenatý a svalnatý chlapík se slámově světlými vlasy a slámově světlým knírkem. V minnesotském SKÚ byl hodně známý, protože pracoval na zločinech, jež byly spáchány za řekou. Vzal si od Lucase kolu a řekl: „Moc toho nemám. Nevěděli jsme, jestli byla unesena, nebo spadla do řeky. Teď je...“ ukázal k otvoru.

„Slyšeli jsme,“ řekl Lucas. „A prohlédl jsi její auto?“

„Ano, ale nenašel jsem nic, co by nasvědčovalo, že by se jí něco stalo uvnitř vozu. Nenašel jsem jiné otisky prstů než její a její matky – nic nebylo setřeno –, takže na místo pravděpodobně dojela sama. Jedna věc: když jsme se dozvěděli o jejím zmizení, její auto objevil zástupce šerifa Pierce County. Krátce předtím, než zmizela, přišlo, a když zástupce šerifa našel její auto, všiml si, že pneumatiky zanechaly v blátě pěkně zřetelné stopy. Uvědomil si, že pokud byla dívka unesena, únosce musel mít auto přímo u hřbitova..., jinak by ji musel vynést nahoru na sráz nebo snést dolů do člunu. Kolem nebylo mnoho dalších stop, takže udělal odlitky všech ostatních otisků pneumatik.“

„Dobry postup,“ zamručel pochvalně Del.

„Je to slabé, ale nic víc nemáme,“ pokrčil Bole ramenem. „Všechny stopy po pneumatikách pocházely pravděpodobně od dodávek. Šlo o celoroční pneumatiky čtyř různých vzorků a čtyř různých značek. Seznam jsem dal Bufordovi, byl tady.“

„Potkali jsme ho.“

PŘIJEL SHAFFER. Uviděl skupinku, zvedl ruku na pozdrav, chvíli mluvil se Sawyerovou a pak přišel k nim. „Není to hrůza?“

„Je,“ přikývl Del.

„Máte vůbec něco?“ zeptal se Lucas.

Shafferův tým vyslechl majitelku vedlejší farmy, paní Jamesovou, a získal od ní několik tipů na lidi, kteří věděli o skryté cisterně. Sám Shaffer vyslechl mladý pár, který ucítil zápach rozkládajících se těl, a zástupce šerifa, který otevřel víko.

„Teď už to není vidět, ale celé místo bylo porostlé trávou, drny. Cisternu nebylo vidět. Než tam někdo začal házet těla, musel o ní vědět – a to moc lidí nebylo.“

„To by mohlo pomoci,“ řekl Lucas.

„Jo. To doufám. Viděli jste... Tam jsou. Musím si promluvit s těmi chlápky.“

Šel ke dvěma mužům, kteří měli na kapotě vozu položený otevřený notebook a vkládali... data.

LUCAS S DELEM během hovoru poodešli, aby se dostali dál od zápachu. U otvoru najednou propukla hádka. Otočili se a uviděli Sawyerovou v ochranném obleku a dietní kolou v ruce, jak stojí proti ženě v uniformě zástupce šerifa z Goodhue County. Zástupkyně šerifa byla vysoká, hezká a šlachovitá jako hráčka basketbalu nebo volejbalu, se širokými rameny a malým zadkem. Vypadala, jako by prošla všelijakými bitkami: neměla právě rovný nos. Jednu ruku měla na revolveru, jako kdyby chtěla začít střílet.

Sawyerová říkala: „... všechno jde přes vaši kancelář, a jestli chcete zprávy, budete je mít tam. Nemůžeme je vydávat každému hej počkej...“

„Já nejsem nějaký hej počkej – je to moje jurisdikce a moje práce,“ vyštěkla zástupkyně šerifa. Ta se asi potřebuje porvat, pomyslel si Lucas, jinak by se vzteky kousla. Byla rudá ve tváři a opravdu rozzlobená. „Chci kopie všech zpráv a chci je okamžitě, jakmile je vydáte.“

Lucas k ní přistoupil a docela mírně řekl: „Všechno jde přes jednotný systém, jinak bychom do toho zaseli zmatek. Pokud jste zplnomocněná dostávat zprávy, není to problém: zajistíme prostě další soubor kopií.“

„Kdo jste?“ zeptala se a prohlédla si ho od hlavy k patě.

„Jsem agent SKÚ,“ představil se Lucas. „Byl jsem pověřen...“

„A my jsme občané druhé kategorie?“

„Poslyšte – dostanete všechny zprávy z místa nálezu stejně rychle jako já,“ slíbil jí Lucas. „Musíte si promluvit s Bobem Shafferem a on vás zařadí do distribučního seznamu. Je to agent, jemuž bylo svěřeno vyšetřování případu. Někde tady je. Právě jsem s ním mluvil.“

„Bob Shaffer?“ Vytáhla zápisník. „Můžete mi to hláskovat?“

Lucas pomalu začal: „B-o-b...“

Rychle na něj pohlédla a Lucas měl dojem, že se možná usměje. Místo toho vyštěkla: „Chcete mně nasrat?“

„S-h-a-f-f-e-r,“ dokončil Lucas. „Potěší ho, když mu zavoláte.“

LUCAS SE VRÁTIL K MÍSTU, kde stáli Del s Bolem. Policistka se dívala za ním, pak zavřela blok a šla přes dvůr k autům.

„Tu bych nechtěl potkat v tmavé uličce,“ utrousil Del.

„Aha..., Catrin Mattssonová. Je dobrá. No, někdy,“ řekl Bole.

„Ty ji znáš?“ zeptal se Lucas.

„Jo, občas na ni narazím,“ odpověděl Bole. „Je hlavní vyšetřovatelka v Goodhue. Je proslulá svým chováním. Ale není hloupá a je dobrá vyšetřovatelka. Jen prostě nemá příjemnou povahu jako Del.“

„To je tragédie,“ pokývl hlavou Del, který Mattssonovou provázel pohledem.

„Jo, no..., její vzhled to poněkud kompenzuje,“ pokrčil rameny Bole. „Ale je fakt, že vy, chlapi z SKÚ, máte tak trochu tendenci ohánět se v takových případech svou důležitostí. Makáme, makáme, makáme a nemáme čas na místní balíky.“

Lucas se zeptal: „Opravdu?“

„No, jak jsem řekl, tak trochu.“

VŠECHNY PŘÍPADY podobající se vraždám v Černé díře začínají pomalu. Vyšetřovatelé potřebují roztřídit, co získají, a pak začnou pracovat na vzorcích, kladou otázky a zjišťují, na koho by se měli soustředit.

Zjistit, co všechno mají, bylo na výjezdovém týmu a na soudních lékařích. Analýzu nebylo možné provést během prvního dne. Lucas s Delem se ještě chvíli poflakovali kolem otvoru, sledovali dění, rozdávali koly a pak si prošli okolí farmy, aby získali představu o její rozloze, odkud je na ni vidět a jak je umístěna v okolí.

Pozemek farmy tvořil dokonalý čtverec, na jižní straně lemovaný silnicí.

Další tři strany byly obehnané zbytky plotu z ostatného drátu, jenž visel na několika starých kovových sloupcích. Severní stranu kryla zalesněná parcela; pár tuctů stromů vyrůstalo na pozemku farmy. Zřejmě zde vyrostly poté, co byla farma opuštěna. Zbylá plocha – kromě malé paseky uprostřed – byla porostlá křovím a plevelem.

Strouhu s rezavějící výpustí protínala jediná cestička, která vedla pravděpodobně podél staré příjezdové cesty. Vedle strouhy se krčilo pár starých irisů a kolem staré příjezdové cesty se táhla řada prastarých rozvětvených šeríků.

V Minnesotě, Wisconsinu i Iowě lze určitě nalézt tisíc stejných míst.

Když skončili obhlídku, řekl Del: „Lepší místo k ukrytí těl by nenašel. Vzadu obslužná silnička, neviditelná cisterna, nejbližší farma půl míle daleko. Přijedeš v noci, víš, kam jít, zvedneš víko, hodíš tam tělo, spustíš víko a odjedeš. Když jdeš najisto, můžeš být hotov za pět minut a nezanecháš žádné stopy.“

„Ale občas se sem můžou přijet mladí pošmajchlovat – jako ti dva, co tu hrůzu objevili,“ připomněl mu Lucas. „Zdá se, že *občas* sem někdo zabrousí. Vrah by tu mohl na někoho narazit.“

„Ano. Prostě by se vrátil..., chvíli by jezdil kolem a čekal, až odjedou.“

„Jo. No, asi tu toho moc není,“ uzavřel Lucas. „A jestli tu něco je, Shaffer to najde.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se Del.

„Pojedu domů,“ odpověděl Lucas. „Ale nejdřív si ještě proklepneme tu farmářku.“

Del se naposledy rozhlédl. „Ten hajzlík si opravdu našel dobré místo, kde se dá laškovat v autě. Vyprávěl jsem ti, jak jsme s Cheryl...“

„Ježíši..., nééé...“

PARCELA VEDLE MÍSTA, které nazvali Černá díra, patřila farmářce Sally Jamesové. Farmu zdělila před dvanácti lety po otci. Jamesové bylo kolem pětapadesáti, byla to silná žena s červenými tvářemi a modrýma očima. Měla zamlžený pohled, jako by právě dostala ránu mezi oči.

Lucas s Delem ji zastihli na farmě půl míle vzdálené od Černé díry.

Stála u ohrady vedle stodoly a pozorovala dva rezavě hnědé koně. „Myslím, že se jim říká ryzáci, ale nevím, jestli je to dobře,“ řekl Del, když k ní došli.

Lucas představil sebe i Dela a Jamesová řekla: „Policie mě vyslychala už třikrát. Jakmile odblokují silnici, přijede mi sem patnáct televizních dodávek a reportéři mi budou bušit na dveře. Nevím, co bych vám ještě řekla.“

Lucas jí vysvětlil, že na případu pracují dva týmy agentů z SKÚ, šerifova kancelář a kriminalisté z Wisconsinu. Protože zločin má mezistátní rozměry, dá se očekávat, že se o něj bude zajímat i FBI. „Rádi hovoříme s lidmi osobně, protože se může stát, že někdo řekne to, jiný tohle a poté vyplyne souvztažnost s něčím, co jsme zjistili už dřív,“ řekl Lucas.

„Nemyslíte si snad, že *já* s tím mám něco společného?“

„Nemyslíme si vůbec nic,“ odpověděl Lucas. „Teprve jsme začali.“

„Kolik obětí zatím mají? Ráno jich bylo šestnáct.“

„Teď už sedmnáct,“ řekl Del. „A bude jich víc.“

„Ach ty můj bože. Tak pojdte dál, posadíme se v kuchyni.“

V DOMĚ BYL CHLÁDEK, což bylo v horkém dni úlevné. V kuchyni voněl chléb a vařená mrkev a do toho se vloudily podtóny zelí a vepřových žebírek. Jamesová zapálila oheň pod kávovou konvicí a postavila před hosty šálky z čínského porcelánu. Popíjeli kávu a hovořili o případu.

Jamesová jim nastínila historii vedlejší farmy: bývalý majitel prodal pozemek jejímu otci, ale dům a hospodářské budovy nikdo nechtěl. Nakonec koupil farmu okres – kvůli placení daní. „Sem tam se ji zástupci okresu pokoušejí prodat, ale nikdo nemá zájem. Čtyři akry uprostřed pustiny, v zemi staré septiky, ta cisterna, prožrané základy..., na obnovu by padlo nejmíň dvacet tisíc. Takže půda leží ladem.“

„Někdy tam zajedou mladí, aby se pomuchlovali v autě,“ řekl Lucas.

„Čas od času, v létě,“ přikývla Jamesová. „Měli jsme tu skautský oddíl a skautky tam někdy nocovaly. A taky brigádníci na kukuřici – jako ti dva, co našli těla.“

„Ví někdo z okolí o té cisterně?“ zeptal se Lucas.

„Rozhodně ne,“ odpověděla Jamesová. „Ani já jsem o ní nevěděla. Tu cisternu nikdo nepoužíval tak šedesát sedmdesát let.“

„Tak jak ji ten vrah našel?“ zeptal se Del.

„To je záhada. Přemýšlela jsem o tom,“ odpověděla Jamesová. „Chodí sem ti chlápci, ti hledači pokladů. Procházejí se po opuštěných farmách s detektory kovů a hledají stará vrakoviště a zakopané poklady. Mohl ji objevit někdo takový. Když ten humbuk začal, zástupce šerifa mě tam odvezl, ať se podívám. Byla jsem tam stokrát, ale nikdy mě nenapadlo, že by tam mohla být cisterna. Člověk ji neviděl, byla celá zarostlá trávou. Náhodou by ji nikdo nenašel.“

„To je dobrý postřeh,“ pochválil ji Lucas. „Z toho, co jste nám řekla, vyplývá, že vrah musel to místo znát, a takových lidí není hodně.“

„No...“ Ve farmářčině hlase zaznívaly pochybnosti. „Víte, ten hoch, co to našel, o tom jistě věděl, protože byl na kukuřičné brigádě.“

Lucas se na ni usmál. „Já jsem městské dítě, v pěstování kukuřice se nevyznám. Jen jsem o něm něco slyšel.“

Jamesová jim vysvětlila, že kukuřice jako rostlina má jak ženskou, tak mužskou část a že se oplodňuje samoopylením. „Když hybridizujete kukuřici, tak ji křížíte – musíte zasadit dva druhy ve střídajících se pásech. Protože se oba druhy mají zkřížit, nechcete, aby u rostlin v rámci jednoho pásu došlo k samoopylení. Chcete, aby proběhlo opylení druhým typem. Aby se to stalo, je třeba odstranit z cílového druhu strapce. Dělá se to ručně, strapce se prostě odtrhnou od vrcholu klasu.“

„Je to kastrace kukuřice,“ uzavřel její výklad Del.

„Přesně tak,“ přikývla Jamesová.

Práce je krátkodobá, úmorná, odbývá se v horku a je málo placená. Většinou ji provádějí středoškolsí studenti, kteří sedí na strojích, jež jezdí podél pásů kukuřice sem a tam.

„My jsme s otcem taky pronajímali části pole pro pěstování hybridů, takže víme, že skupiny pracovníků chodily o přestávkách obědvat ke starému Clemensovi. Bývalo to dvacet až třicet lidí, většinou chlapců. Během let se jich tu vystřídalily stovky – těžko někdo z nich dělal tuhle brigádu víc než dvakrát.“

„Nebude mít ta semenářská společnost seznam zaměstnanců?“ zeptal se Del.

„Hm, asi ne,“ odvětila Jamesová. „Potřebujete hodně lidí na krátkou dobu, a práce je to opravdu hnusná. Takže semenářské společnosti oslovují lidi, kteří mohou získat studenty – a to jsou většinou učitelé. Učitel může uzavřít smlouvu na pokrytí řekněme sto dvaceti akrů, zajistí skupinu studentů, společnost dodá stroje, a jakmile se střapce objeví, studenti přijedou a začnou je otrhávat.“

„A neměli by seznamy ti učitelé?“ napadlo Lucase.

„Možná... Většinou to byl každý rok stejný učitel. Jsem si jistá, že společnost bude mít seznam učitelů. Jmenuje se Mark's Best Seed Corn a sídlí v Red Wing.“

„Dobře. Tam můžeme začít,“ řekl Lucas.

„A k čemu vám to bude dobré? Chcete vyslyšet stovky lidí?“

„Máme-li tolik mrtvých, tak bychom měli,“ odpověděl Lucas. „Doufáme, že jména zapíšeme do počítače, stiskneme klávesu a z databáze nám vypadnou jména sexuálních deviantů, která se shodují s vloženými jmény.“

„Ach tak,“ řekla. „No jo, počítače.“

TO BYLO VŠECHNO, co pro ně měla: skauty, milence, hledače pokladů a brigádníky z kukuřičných polí.

Nebo učitele.

„Já bych začala s hledači pokladů. Máte tady ty hledače lahví, ti moc rádi prohledávají jámy před starými hospodářskými budovami. Chodí tam s lopatami a vykopávají je. Když mají štěstí, najdou v jedné jámě i sto lahví – a dostanou za to peníze.“

„To se tady děje?“

Jamesová zavrtěla hlavou. „Ne že bych to někdy viděla, ale víte, tihle lidé se mohou skrývat. Vytipují si místo, požádají přítele, aby je sem zavezl brzy ráno, a za den prohledají celou jámu. Pak ji zaházejí – a já se nic nedozvím. Chodím tam tak dvakrát za rok, většinou během kukuřičné sezony. Pokud se někdo hrabe v jámě na podzim, já tam pravděpodobně přijdu až příští léto. Pak už může být jáma úplně zarostlá.“

„Takže... hledači pokladů,“ řekl Lucas.

„Jo. Nebo brigádník.“

JEŠTĚ SE PANÍ JAMESOVÉ CHVÍLI VYPTÁVALI, ale už si nemohla vzpomenout na nikoho, kdo by tohle místo znal. Patnáct let měla přítele, ale ten žil v Holbeinu a na farmu jezdil málokdy. „Je to městský hoch jako vy. Když jsme spolu chtěli být přes noc, musela jsem jet já za ním. Neměl rád zdejší ticho. Ale řeknu vám, ten by neublížil mouše.“

„Buďte tak hodná a dejte mi jeho jméno,“ požádal ji Lucas. „Jen do záznamu, víte?“

KDYŽ BYLI V AUTĚ, Del se zasmál: „Je to městský hoch jako ty. Rád poslouchá motory aut.“

„Ano. Má pravdu.“

„Jestli se nemýlím, Holbein je malá díra,“ řekl Del. „Je tam asi jen jedno auto.“

„Mrkneme se tam,“ rozhodl Lucas. „Není to přímo na cestě domů, možná si trochu zajedeme, ale nebudeme muset ztrácet čas blouděním.“

HOLBEIN BYL VĚTŠÍ DÍRA. Bylo to staré, kdysi živé město na východním ramenu řeky Zumbro. Nyní zde žilo pět tisíc sedm set šest občanů, jak hlásala tabule před vjezdem do města. Když projížděli obchodní čtvrtí, zdálo se jim město... obyčejné.

Velice obyčejné.

Projížděli kolem modrobílých dřevěných domků, před nimiž se zeleňaly úhledné trávníčky. Většina domů tu vyrostla na přelomu dvacátého století. Když projížděli starší částí za obchodní čtvrtí, viděli jen pár domů, jež mohly být postaveny po druhé světové válce. Východní rameno řeky Zumbro obtáčelo okraj města a vlévalo se do menšího jezera, za kterým asi byla před půl stoletím přehrada. Nyní trčel z vody ohavný těžký kus betonu porostlý mechem. U jezera byl městský park

s pláčkem vybaveným prolézačkami pro děti, nyní opuštěným, a pódiem. Opodál vybíhal do jezera bahnitý výběžek spoře porostlý trávou, označený cedulí s nápisem „Rybářské doupě“.

„Tady bych mohl žít,“ poznamenal Del.

„Ne, nemohl. Změnil by ses ve starého otrapu a poflakoval by ses po nákupním středisku s rozepnutým poklopem,“ řekl Lucas. „Byl bys známý ochomejták, který obtěžuje ženy středního věku. Byl bys skvrnou města.“

Del přikývl. „Jo. Asi máš pravdu.“

Projeli obchodní čtvrtí zpět. Tvořilo ji asi dvanáct čtvercových bloků. Lucas si už dřív všiml, že v malých minnesotských městech byl na každý sortiment vždy jeden obchůdek. Bývala tam myčka aut, obchod s farmářským zbožím, železářství, dřevosklad, prodejna mobilních telefonů, opravna počítačů, restaurace, bistro, středisko pro luterány, středisko pro katolíky a pro ty, kteří se raději oddávali světskému životu, tu byl bar. Někdy víc než jeden bar, dokonce i ve městech, která byla úplně malá díra.

„Pamatuješ, když Flowers pátral v malém městě a zjišťoval, o kom si lidi myslí, že by mohl nastražit bombu?“ zeptal se Del. „Možná bychom mohli udělat něco podobného.“

„To je nápad. Virgil se vrátí až za tři týdny, a jestli Shaffer do té doby na nic nepřijde, mohli bychom mu to poradit. Problém je, že vrah možná není odtud.“ Lucas pohlédl z okénka na malý domek. „Pravděpodobně bude z Red Wing. Tam je mnohem víc lidí a město je blíž farmy. Taky odtamtud pocházelo víc brigádníků než odsud.“

„Musíme sehnat lidi, co pracovali pro Mark's Best Seed Corn a prověřit je.“

Lucas zavrtěl hlavou. „Ne. My ne. Případ dostal Shaffer a já se vsadím, že už se na to chystá. Má na to tým.“

„Co budeme dělat?“

„Většinou přemýšlet. Budeme sledovat, co Shaffer zjistil, pročítat jeho záznamy. Hlavně se musíme dozvědět, kdo byly oběti. Odkud pocházely, která vražda byla první. První zavražděná bude z nejbližšího okolí vrahova domova. Z toho pak usoudíme, kolik mu je přibližně let. Asi začal jako mladý muž, možná těsně před dvacítkou nebo po ní. Jestli

budeme mít dvacet mrtvých, a zabíjel čtyři ročně, pak by mu bylo kolem pětadvaceti nebo osmadvaceti. Jestli zabíjel jen jednu každý rok, mohlo by mu být tak čtyřicet – nebo těsně před čtyřicítkou.“

„Není hloupý, protože to dělal tak dlouho, a nikdo si ničeho nevšiml,“ odušil Del. „Myslím, že to znamená, že asi nebyl teenager, když začal. Není zbrklý, o činu přemýšlí. Ale kdyby zabíjel čtyřikrát do roka a všechny oběti by byly místní, všimli bychom si toho.“

„Takže věk trochu posuňme nahoru, udělejme ho trochu starším... Dozvíme se to, až začneme přiřazovat jména k obětem.“

„Bude to hodně jmen, hochu.“

„Jo.“ Objeli domy zezadu přiléhající k obchodům, všimli si několika nových staveb, vrátili se na hlavní třídu a sjeli z kopce k obchodní zóně. „Viděl jsi dost?“

„Jo. A něco jsem viděl v supermarketu. Vsadím se, že tam mají koblihy. Všechny tyhle malé městské markety mají vlastní pekárničku.“

„Prokristapána!“ zavyl Lucas. Jel dál kolem obchůdků z mírného kopečka a na konci odbočil na parkoviště před supermarketem. „Dva plněné višňovou marmeládou, jestli je mají. Nebo malinovou.“

„Jasně.“

„A ne aby ses prozradil, že jsi polda,“ varoval Lucas Dela. „Je to trapné.“

Del zmizel v supermarketu a po chvíli vyšel s bílým papírovým sáčkem. Asi pět minut seděli v autě na parkovišti, jedli koblihy a dívali se nahoru na kopec, kde bylo železářství, obchod se dřevem a obchůdek s krmivem pro psy a kočky jménem Packy a drápky u Sally. Pod vývěsním štítem stálo: „Veškeré potřeby pro vaše pejsky a kočičky.“

Del řekl zamýšleně: „Chtěl bych kotě.“

Lucas dožvýkal, polkl a vyrazil ze sebe: „Jo? A ví o tom Cheryl?“